

vykonával úřad učitelský. A také ve zprávě ředitelství jmenovaného ústavu z 2. února 1925, kterou byla doprovozena dříve řečená žádost st-lova o dovolenou k zshr-ě, nebylo žádné poznámky, ze které by se dalo souditi, že byl st-l od povinnosti výkonu úřadu učitelského ředitelem jmenovaného ústavu dispensován, třeba jen dočasně.

Dospěl-li za tohoto skutkového stavu žal. úřad k závěru, že st-l nebyl dispensován od výkonu učitelského povolání a že se vzdaluje svémocně neprokázav dostatečného důvodu omluvného — déle 3 dnů služby učitelské, nelze v závěru tom shledati vady, o nichž mluví § 6 zák. o ss a je proto i soud závěrem tím vázán. Je proto stížnost, pokud se snaží dovoditi, že st-l svémocně neodpíral vykonávati službu učitelskou na stát. reálce v H., bezdůvodná.

Stejně bezdůvodně brojí stížnost proti nař. rozhodnutí i s hlediska zák. z 22. prosince 1924 č. 286 Sb., neboť předpisy §§ 8, 13 a 16 cit. zák., jichž se st-l dovolává, upravují zcela jiné otázky, než o které běží v dnešním sporu a nehodí se proto vůbec na spor ten.

č. 6323.

Pozemková reforma: Výpovědi z hospodaření na zabraných nemovitostech není na překážku doživotní užívací právo osoby na nemovitostech těch hospodařící.

(Nález ze dne 19. února 1927 č. 1556).

V ě c: Ladislav Cs. v K. proti státnímu pozemkovému úřadu o výpověď z hospodaření na zabraných nemovitostech.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: K návrhu stpú-u z 30. října 1925 doručil okr. soud ve Staré Dale st-li a jeho manželce výpověď z hospodaření na zabraných, Antonínu a Kateřině Sz. patřících nemovitostech, zapsaných ve vl. č. — kat. obce K.

Stížnost do opatření toho podanou shledal nss bezdůvodnou.

St-l připouští výslovně, že jsou zde dány podmínky pro zábor poz. majetku, k němuž náležejí i pozemky, v příčině nichž bylo mu hospodaření vypovězeno. Má však za to, že žal. úřad nebyl k výpovědi té oprávněn, poněvadž prý st-li náleží právo, jež úřadu v dispozici této povahy brání, totiž doživotní právo užívací, které si vymínil prodav onu majetnost nynějším vlastníkům.

Názor ten nemá opory v zákoně, který nezná překážky takové v příčině práv, vyplývajících státu ze záboru po rozumu ustanovení § 5 záb. zák., totiž přejímání a přidělování zabraný majetek a tudíž i vypovídání hospodaření na něm podle § 12 náhrad. zák. osobám, které na oné majetnosti hospodaří, aniž by zák. rozeznával, na jakém titulu právo k hospodaření tomu spočívá. Ovšem že podle 2. odst. § 9 záb. zák. žal. úřad plně úkoly uložené mu provedením poz. reformy — má dbáti toho, aby osoby, pro které na zabr. majetku vážnou práva, nebyly zkráceny. Tato ochrana dotčených práv záleží však toliko v tom, že osobám těm dostane se podle předpisů zák. náhr. a za podmínek tam stanovených náhrady za

práva, jejichž další výkon byl převzetím zabraného majetku státem zmařen, naprosto však nelze ze zákonů o poz. reformě dovozovati, že by stát byl vázán právy třetích osob k zabranému majetku, zejména i právy užívacími, v ten způsob, že by musil trpěti jejich další výkon v objemu a způsobu odpovídajícím právnímu stavu založenému před zábořem i na dále, a že by se proto nemohl práv těch dotknouti ani výpovědí dle § 12 náhr. zák.

Danou výpovědí nevsáhl tudíž žal. úřad neprávem v žádné subj. právo st-lovo, pročež bylo zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 6324.

Domovské právo. — Samospráva obecní: * Politickým úřadem nadřízeným statutární obci města Opavy ve smyslu § 6, odst. 2. novely k dom. zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. jest i po vydání vyhlášky presidenta zsp-é ve Slezsku ze dne 7. srpna 1924 č. 184 Sb. zemská správa politická.

(Nález ze dne 21. února 1927 č. 3199).

V ě c: Městská obec Opava proti zemské správě politické v Opavě stran domovského práva Antonína N.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Usnesením měst. zastupitelstva v Opavě z 29. září 1924 nebylo vyhověno žádosti Antonína N., holiče v O., o zajištění dom. práva v Opavě, o které se ucházel na základě desetiletého pobytu v Opavě, aby docílil čl. státního občanství. Osp v Opavě výměrem ze 3. března 1925 odvolání jeho vyhověla z důvodu, že předpoklad kvalifikovaného pobytu ve smyslu § 2 novely k zák. o dom. právu jest dán. Zsp v Opavě zamítla rekurs měst. zastupitelstvem proti tomu podaný, jak v meritorním směru, tak pokud jde o námitku nepřislusnosti osp-é k vydání rozhodnutí I. stolice a uznala při tom, že osp jako úřad městské obci Opavě nadřízený byla k vydání rozhodnutí příslušná. — — —

Důvodnou dlužno uznati výtku nezákonnosti, kterou spatřuje stížnost v tom, že žal. úřad uznal osp-ou za úřad příslušný k rozhodnutí o sporné věci domovské v I. stolici a jeho výrok jako II. stolice k odvolání věcně přezkoumal. Žal. úřad je názoru, že osp v Opavě je úřadem měst. obci Opavské po rozumu § 40 zák. dom. a odst. 2 § 6 novely k dom. zák. č. 222 ř. z. z r. 1896 bezprostředně nadřízeným proto, že obci Opavské byly vyhláškou presidenta zsp-é ze 7. srpna 1924 č. 184 Sb. odňaty záležitosti polit. úřadu I. stolice, jež do té doby v přeneseném oboru působnosti vykonávala, a že proto jest hleděti na obec Opavskou jako kdyby vlastního statutu neměla. Názor ten nelze uznati správným.

Zem. zákonem z 20. ledna 1866 č. 10 z. z. vydán byl obecní řád (statut) pro zem. hlavní město Opavu. Dle § 2 tohoto statutu obstarává měst. obec Opavská své záležitosti svým zastupitelstvem dle statutu zřízeným a podléhá bezprostředně zem. sněmu, vztažně zv-u a ve věcech přeneseného oboru působnosti slez. zsp-é. K samostatnému oboru působnosti obce Opavské náležejí mimo jiné dle § 34 č. 1 statutu věci